



من گهوره و سه رداری خهلىکم له رۆژى قيامەتدا، دەزانن بەھۆى چىھەوھ؟

لە ئەبو ھورەيرەوە - بەزاي خواي لىپىت - دەلىت: بروزىك مەرگەي گۆشتىيان بۇ پىغەمبەر ھىتا، پىغەمبەر - صلى الله علیه وسلم - حەزى لە گۆشتى باسک بۇو، بۆئە باسکىكىان بۇ دانا، پارچەيەكى لىخوارد و فەرمۇسى: «لە قيامەتدا، من گهوره و سەرورى بەرەي ئادەم مىزادرم. ئايا دەزانن ئەو بە ھۆى چىھەوھ؟ لە رۆژى دوايدا، خودا پىشىنان وياشينان لەسەرى يەك دەشتى تەختى پان و بەريندا كۆ دەكتەوه. ئەگەر تەماشايەك بىكەيت (لە تۈزىك بەرزىيەوھ) ھەمووبان دەيىنت، بانگكارىك بانگيان بکات ھەمويان گۆييان لىدەبىت، خۆر لىيان نزىك دەبىتەوھ كە تەواو تىنى ھەتاو زۆريان بۇ دەيىنت دەكەونە خەم و بەزارە و تەنگانەيەك نە وزەيان لەبەردا دەمەتىت و نە بەرگەي دەگىن، لەناو خۆيان بەيەكتىرى دەلىن: ئايا خۆ دەبىن لە چى تەنگانەيەك دايىن، ئادەم بەلگۇ كەسىك بىدۇزىنەوە لە لاي پەرورەردگارتان شەفاعەتىان بۇ بکات (بۇ ئەوهى لېپرسىنەوە بەریا بىت؟ دەلىن: با بچىن بۇ خزمەت باوکە ئادەم - علیه السلام، دەچنە خزمەتى وېتى دەلىن: ئەم ئادەم، تو باوکى ھەممۇ ئادەم مىزادرى، خودا بە دەستەكانى خۆى دروستى كەردوویت. (لە رۆحى خۆبەوە فۇوى كەر بە ناو لاشەتدا)*، فەرمانى بە فەریشەتەكان كەر كېنۇوشيان بۇ بىرىدىت، وتۆى خىستە بەھەشتەوە، كەوابوو تو لە لاي خودا پلەويایەت بەرزە و خاتىرت ھەيە، بۆئە تکا و شەفاعەتمان بۇ بکە لە لاي پەرورەردگارت؟ ئايا نابىنى چىمان بەسەر ھاتووھ؟ ئادەم - علیه السلام -

دەفەرمۇت: ئەمپۇچەرە بۇونىك تورە بۇوە، نە لەمەوبەر وَا تورە بۇوە وە لەمەودوا وَا تورە دەبىت، خودا قەدەغەيلىكىردىم كە لەو درەختە بخۆم، بەلام گویراپەل نەبۇوم وېت فەرمانى ئەموم كەر، (نەفسى، نەفسى، فەرمانىيەي كەردىم، وەقەم بەسەر كەسەوە نىيە) بچىن بۇ لاي كەسىكى تر: بىرۇن بۇ خزمەتى نوح، ئىنجا دەچنە خزمەتى پىغەمبەر نوح - علیه السلام - وېتى دەلىن: ئەم نوح! تو بەكەم پىغەمبەرى كە خودا بەھۆى كەردىت بۇ خەلکى سەر بىرۇي زەھى، خودا بە بەندەيەكى سوپاسگۇزار ناوى ھىتاۋىت، بۆئە تکا و شەفاعەتمان بۇ بکە لە لاي پەرورەردگارت؟ ئايا نابىنى چىمان بەسەر ھاتووھ؟ نوحىش پىيان دەفەرمۇت: ئەمپۇچەرە بۇونىك تورە بۇوە، نە لەمەوبەر وَا تورە بۇونىك تورە بۇوە، نە لەمەوبەر وَا تورە بۇوە وە لەمەودوا وَا تورە دەبىت، و خودا نزايدەكى گىراپۇوي پىن خەلات كەردىم. بەلام لە دونيادا ئەو نزايدەم لە گەلهەكى خۆم كەر، (نەفسى، نەفسى، فەرمانى، فەرمانىيەي كەردىم، واتە بە ماناي ئەوهى پىيان دەلىت: من خەمى خۆمە، وەقەم بەسەر كەسەوە نىيە)، بچىن بۇ خزمەتى ئىبراھىم - علیه السلام - ئەوانىش دەچن و دەلىن: ئەم ئىبراھىم! تو لە هەمان كاتدا پىغەمبەرى خودايت و خەللىلى خودايت (خەللىل: واتە ئەو پەرىپەلە خۆشەویست)، بۆئە تکا و شەفاعەتمان بۇ بکە لە لاي پەرورەردگارت؟ ئايا نابىنى چىمان بەسەر ھاتووھ؟ ئىبراھىم پىيان دەفەرمۇت: ئەمپۇچەرە بۇونىك تورە بۇوە، نە لەمەوبەر وَا تورە بۇوە وە لەمەودوا وَا تورە دەبىت، (من سى درۆم كەر)**، (نەفسى، نەفسى، فەرمانى، فەرمانىيەي كەسەوە نىيە)، بىرۇن بۇ لاي كەسىكى تر بچىن بۇ خزمەتى پىغەمبەر موسا - علیه السلام - پىتى دەلىن: ئەم موسا! تو پىغەمبەر و نېردراروى خودايت، خودا فەزلى تۆ داوه بەسەر خەلکىدا بەھۆى ناردىنى پەيام لە پىرىگەي تو و گفتۇگۆكردىنى لەگەلت، بۆئە تکا و شەفاعەتمان بۇ بکە لە لاي خواي پەرورەردگارت؟ ئايا نابىنى چىمان بەسەر ھاتووھ؟ موسا - علیه السلام - پىيان دەفەرمۇت: ئەمپۇچەرە بۇونىك تورە بۇوە، نە لەمەوبەر وَا تورە بۇوە وە لەمەودوا وَا تورە دەبىت، من پىباۋىكەم لە خۆمەوە كوشىت، خودا فەرمانى پىيم نە كەردىبوو كە بىكۈزم، (نەفسى، نەفسى، فەرمانى، فەرمانىيەي كەسەوە نىيە)، بىرۇن بۇ لاي كەسىكى تر، بىرۇن بۇ خزمەتى عيسا - علیه السلام -، دەچن بۇ لاي عيسا و دەلىن: ئەم عيسا تو پىغەمبەرىت و (وشەي خودايت كە بەھۆى و شەيەكەوھ تۆى

دروست کرد له ناو سکی مهربه مدا، و روح حیکیت له لایهن خوداوه)^۸، و ههروهها به ساوایی له بیشکه دا قسے و گفتونگوت له گهله خه لکیدا کردووه، بؤیه تکا و شه فاععه تمان بؤبکه له لای خوای پهروه ردگارت؟ ئایا نابینی چیمان به سمر هاتووه؟ پیغه مبهر عیسا - عليه السلام - پیمان ده فرموبت: ئه مپرو پهروه ردگارم توره بوروه، نه له مههوبه رواهه بوروه ونه له مههودوا وا توره ده بیت، و باسی هیج تاوانیکی نه کرد، (نه فسی، نه فسی، فسی: خوم، خوم، خوم). واته به مانای ئه ووهی پیمان ده لیت: من خه می خومه له ترسی خودا و هه قم به سمر که سه ووه نییه)، بچن بؤ لای موچه مهد - صلی الله عليه وسلم -. وله گیرانه ووهیه کدا: «دین بؤ لای من وده لین: ئهی موچه مهد تو پیغه مبهری خودایت و کوتا پیغه مبهریت، و خوای گهوره له گوناهه کانی پیشتو و داهاتووت خوش بورو، بؤیه تکا و شه فاععه تمان بؤبکه له لای خوای پهروه ردگارت؟ ئایا نابینی چیمان به سمر هاتووه؟ پاشان ده چم بؤ سوجده بردن بؤ پهروه ردگارم له ژیر عه رشدا، پاشان خوای گهوره زهینم ده کاته وه وئیلهامی ووتني ههندیک حه مد و سویاس و ستابیشکردنم پیده به خشیت که پیشتر به هیج که سیکی نه به خشیووه، پاشان يه کتک ده فرموبت: ئهی موچه مهد سهرت به رز بکه ره ۵۰، داوا بکه پیت ده به خشیریت، و شه فاععه وتکا بکه شه فاععه ته که ت بؤ جیهه جن ده کریت، بؤیه منیش سهرم به رز ده که مهه و، و ده لیم: ئومه ته که م ئهی پهروه ردگار، ئومه ته که م ئهی پهروه ردگار، ئومه ته که م ئهی پهروه ردگار. پاشان يه کیک ده فرموبت: ئهی موچه مهد، ئه وانهی هیج لیپرسینه ووهیه کیان لیناکریت له ده رگای راسته وه بیانه به ره و به هشت، وئه وان هاویه شی خه لکی ترن له ده رگا کانی تری چوونه به هه شت». پاشان فهرومومی: «سویند به ئه و زاتهی که نه فسی من به دهسته، دووری نیوان چوار چیوهی ده رگایه ک له ده رگایه ک به هه شت وه کو دووری نیوان مه که وه جه ریان مه که وبوسرا وا یه ». (*روحیکی بؤ نادهم دروستکرد و کردي به به ریدا، ودانه پالی برخ بؤ ناوی خودا بؤ بریز لینانه له ئادهم، نه ک له بروحی خوای گهوره چوو بیته نیو لاشهی ئاده مهه و ئه گهر وا بوایه ده بوایه ئادهم نه مردایه، ئه میش هه روکو: و شهی (ناقة الله) بؤ بریز لینانه له و شتره چونکه خودا راسته خو بخشنی به پیغه مبهر صالح - عليه السلام - بؤ تاقیکردنوهی قهومه کهی)، **(ئه بو حهیان که گیره ره ووهی ئه م فهروموده ویه له ئه بو زور عه وه ده گیره ته وه، سئ دروکه ئه مانه ن: (فقال إني سقيم) واته: ووتی من نه خوشم - له کاتیکدا نه خوش نه بورو -. (بل فعله کیرهم) واته: من نه مکردووه به لکو گهوره بته کان کردوویه تی - له کاتیکدا خوی ئه نجامیدا -. (إنها اختی) واته: من ووتی سارا خوشکمه - له کاتیکدا خیزانیه تی -)، ^ (مه بہست له - کلمة الله - واتا وشهی خودایه، و - روح الله - واتا روحیکه له لایهن خوداوه، که خوای گهوره به وشهیه ک بروحی دروستکرد له ناو سکی مهربه مدا - عليه السلام -، بؤیه وه کو بریز لیکرتنیک بؤی نازناوی - کلمة الله و روح الله -ی پیغه خشراوه، و ههروه کو مرؤفه کانی تره

(به لام به بئ باوک له دایک بوروه

[صحیحه] [بوخاری و مسلم هاوران له سمری]

ئه بو هوره یه - برهزای خوای لیبیت - باسی ئه وه ده کات که له گهله پیغه مبهر - صلی الله عليه وسلم - بورو له داوه تکردنیکدا وله و خواردنانهی پیشکه شی کرا باسکی (قولی) مهربو و پارچه یه کی لیخوارد و حمزی له باسکی ئازه ل بورو؛ چونکه خوشترین به شی گوشتی لاشهی ئازه له وزوو هه رس ده بیت وبه سوده، ویاش ئه ووهی پارچه یه کی لیخوارد فهروموده ویه کی سهیر و دریزی بؤ باسکردن، فهرومومی: من گهوره و سه رداری نه وه کانی ئاده مم له بروحی قیامه تدا، ویگومان پیغه می هرمان موچه مهد - صلی الله عليه وسلم - بریزدارترین نه وهی ئاده مم و به رزترین پلهی ههیه لای خوای گهوره - تبارک و تعالی -. پاشان فهرومومی: ده زان ئه وه به هوی چیه وه؟ ووتیان نه خیر، ئهی پیغه مبهری خودا. پاشان پیغه مبهر - صلی الله عليه وسلم - هوکاری ئه م پله و پایه به رزهی بروونکرده و به سمر هه مه و نه وه کانی ئاده مهه و، باسی ئه وه ده کات که خه لکی هه مه و حه شر ده کرین وکو ده بنه وه له بروحی قیامه تدا له سه رخاکیکی ته ختنی يه کسان که به رز و نزمنی تیدا نییه له يه که م مرؤف و جنه وه بؤ کوتا مرؤف و جن، ههروه کو خوای گهوره ده فرموبت: {قل إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ (49) لَمَّا مُؤْغُونَ إِلَى مِيقَتٍ يَوَمَ الْقِيَامَةِ (50)} [الواقعة] واته: {ئهی موچه مهد - صلی الله عليه وسلم -} بلین: بیگومان هه مه و پیشینان و پاشینان (49) کوده کریتنه وه و رایتچ ده کرین بؤ کاتی بروحی دیاریکراو (50)، له سه ریه ک خاک کو ده کریتنه وه، و خاکی سه رزه وه له و بروحه دا يه کسان و ته خته وه کو ئه مپرو به شیوهی هیلکه بی نامیتیت، که ئیستا ئه گهر له سه ره وه سهیر بکهیت ته نهانه ئه و به شه ده بینیت که له به رامیه رته، به لام له بروحی قیامه تدا زه وی پان و دریز ده کریتنه وه و شاخ و رهو بار و دوعل و ده ریا و به رز و نزمنی تیدا نییه، وئه گهر يه کیک بانگ بکات هه مه و ده بیستیت وئه گهر يه کیک بجیته شوینیکی ههندیک به رزه وه هه مه ویان ده بینیت. له و بروحه دا دووری خور له به نده کان به ئه ندازه هی يه ک میل ده بیت، و خه لکه که توشی نایره حه تی و غه م ویزاری ده بن و ناتوانن ئارام بگرن؛ بؤیه داوا ده کهن که سیک شه فاععه وتکایان بؤ بکات له لای خوای گهوره بؤ ئه ووهی به لایه نی که مه وه له م حالته رزگاریان بیت. خوای گهوره ئیلهامیان پیده به خشیت بؤ ئه ووهی بچن بؤ لای ئاده م باوکی مرؤفه کان؛ ده چن بؤ لای

وَهَذِلْ وَلِهِي ئادِم بَاسِدَه كَهَن بَوْ ئَهُوهِي لَاي خَوِي گَهُورِه شَهْفَاعَه تِيَان بَوْ بَكَات ويَيِّي دَهْلِيَن: تَوْ ئَادِمِيَت، باوَكِي هَهِمُو مَرْوَقَه كَانِيَت بَه نِيَر وَمِيَانِه وَه، خُودَا بَه دَهْسَتَه كَانِي خَوِي درُوسَتِي كَرْدِيت وَسَهْرَزَه نِشَت وَئِينِكَارِي لَه ئَيْبِيلِيس كَرَد، هَهُرُوه كَو دَهْفَه رَمَوَيَت: {مَا مَنَعَكَ أَن تَسْجُدَ لِمَا حَلَقَتْ بِيَدِيَّ} [ص: 75] وَاهِه: {چَي شَتِيك بِرِيَگَرِي لَيْكَرِدِيت (لهِوهِي) كَه سَوْجَدَه بَبِهِيَت بَوْ كَه سَيِّك كَه بَه هَهُرُوه وَدَهْسَتِي خَوْم درُوسَتِم كَرْدُوهُه، وَفَهِرَمَانِي كَرَد بَه فَرِيشَتَه كَان سَوْجَدَه بَوْ تَوْ بَبِهِن، خَوِي گَهُورِه دَهْفَه رَمَوَيَت: {وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلِكَةِ إِسْجَدُوا لِأَدَمَ فَسَجَدُوا} [البَقْرَة: 34]، وَاهِه: {يَيِّنه وَه بِيرَت) كَاتِيك وَوتِمان بَه فَرِيشَتَه كَان سَوْجَدَه بَبِهِن بَوْ ئَادِم ئِينِجا (هَهِمُو) سَوْجَدَه يَان بَرَد}، وَناوِي هَهِمُو شَتِيكَي فَيَرِي ئَادِم كَرَد}، وَ (لَه رِوحِي خَوِيَّه وَه فَوَوِي كَرَد بَه نَاوِي لَاشَه تَدا)*، خَوِي گَهُورِه دَهْفَه رَمَوَيَت: {فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سُجِّدِين} [ص: 72]، وَاهِه: {ئَهِمَجا كَاتِيك شَيِّوهِيم بِرِيَخَسْت وَفَوَوم بِيَدا كَرَد وَگِيَانِم كَرَد بَه بَهْرِيدَا لَه گِيَانِيك كَه خَوْم درُوسَتِم كَرْدُوهُه ئِينِجا هَهِمُو بَه سَوْجَدَه بَرَدَن بَوْي بَكِمُون بَه بَرَوَوِدا}. هَهِمُو ئَهِمَانِه بَوْوِنِه وَهِرِه كَان دَهِيزَانِ، وَهِتَايِه تِيش ئُومَه تِيَش تَرِي نَه بَه خَشِيَّوِوه، وَپَاشَان ئَادِم - عَلِيَهِ السَّلَام - دَاوَى لَيْبُورَدَن ئَهِوهِنَدَه زَانِسَتِي بَه ئَهِوان بَه خَشِيَّوِوه بَه هِيج ئُومَه تِيَش تَرِي نَه بَه خَشِيَّوِوه، وَپَاشَان ئَادِم - عَلِيَهِ السَّلَام - دَاوَى لَيْبُورَدَن دَهْكَات وَدَهْفَه رَمَوَيَت: ئَهِمَرْقَ پَهْرُوهِرِدَگَارِم تُورِه بَوْوِنِيك تُورِه بَوْوِه، نَه لَه مَهْوِيَر وَا تُورِه بَوْوِه وَنَه لَه مَهْوِدَوَا وَا تُورِه دَهْبَيِت، وَپَاشَان بَاسِي گُونَاهَه كَهِي خَوِي دَهْكَات، ئَهِويَش ئَهِوهِيَه خَوِي گَهُورِه نَهِيَه لَيْكَرِد كَه لَه دَارَه كَه بَخَوات، خَوِي گَهُورِه دَهْفَه رَمَوَيَت: {وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ لَسْجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّلَمِينَ} [الأعْرَاف: 19]، وَاهِه: {ونَزِيَّكِي ئَهِمَم درِه خَتَه مَهْبَهِه وَه بَوْ ئَهِوهِي لَه سَتِه مَكَارَان نَهْمِيرِدَرِيَن (بَوْ ئَهِوهِي نَه بَهِنِه سَتِه مَكَارِ)، بَوْيِه سَزا درَا بَه دَهْرَكَرِدَنِي لَه بَه هَهِشَتِه وَه بَوْ سَهْر زَهْوِي ئَهِميَش بَه هَهِويَه كَهِي خِيَكمَه تِيَكَه وَه كَه خَوِي دَهْيِه وَتِيَت وَپَاش ئَهِوهِي بَاسِي گُونَاهَه كَهِي دَهْكَات، دَهْفَه رَمَوَيَت: (نَه فَسِي، نَه فَسِي، فَسِي: خَوْم، خَوْم، خَوْم). وَاهِه بَه مَانِي ئَهِوهِي بَيِّنَان دَهْلِيَت: مِن خَهِمِي خَوْمَه لَه تَرسِي خَوْمَه لَه تَرسِي خَوِي گَهُورِه دَهْفَه رَمَوَيَت: {وَمَا ءَامَنَ زَهْوِي لَه نَاوِيرِد بَه هَهِويَه ئَهِوهِي پَهِيَامِه كَهِي بَيِّغَه مَبِير نَوْحِيَان بَه درَق خَسَتِه وَه، خَوِي گَهُورِه دَهْفَه رَمَوَيَت: {مَعَهُ إِلَّا قَلِيل} [هُود: 40]، وَاهِه: {بِرَوَايَان نَهْهِيَنَا (لَه گَهِلَه كَهِي نَوْح) مَهْگَر خَهِلَيَّكِي كَهِم نَهِيَت}، وهِيج نَهِوهِيَه كَه نَهْمَايِه وَه جَگَه لَه نَهْهِوهِه كَهِي نَوْح وَئَهِوانِه لَه گَهِلَيَا بَوْوَن، خَهِلَيَّ دَهْجَن بَوْ لَاي نَوْح چَونَكَه لَه نَاهِرَه حَهِتِي وَتَهْنَگَانِه دَان وَدِيَن وَبَاسِي نِيعَمَه تَه كَانِي خَوِي دَهْكَات بَه سَهْر نَوْحَه وَه، كَه ئَهِو يَه كَهِم پَهِيَامِه بَهِر خَوِي دَهْلِيَت سَهْر خَوِي دَهْكَات وَه بَهندِيَه كَي سُويَاسْگُوزَار نَاوِي بَرَدُوهُه، وَنَوْحِيَش هَهِمَان شَيِّوهِي ئَادِم دَهْفَه رَمَوَيَت: ئَهِمَرْقَ پَهْرُوهِرِدَگَارِم تُورِه بَوْوِنِيك تُورِه بَوْوِه، نَه لَه مَهْوِيَر وَا تُورِه بَوْوِه وَنَه لَه مَهْوِدَوَا وَا تُورِه دَهْبَيِت، وَپَاشَان بَاسِي نِزَاكَهِي لَه سَهْر قَهِومَه كَهِي، كَه خَوِي لَه قَوْرَئَانِي پَيِّرَوْزَدا باسِيَكِرِدوَه: {وَقَالَ تُوحَرَرْبَ إِنَّهُ بَنِي مِنَ أَهْلِلِي وَإِنَّ وَعِدَكَ لِلْحَقِّ وَأَنْتَ أَحَدُكُمْ لِلْحَكِيمِينَ} (45) قَالَ يُوحُنَه لِيَسَ مِنَ أَهْلِلِكَه إِنَّهُ عَمَلٌ عَيْنَهُ صَلْحَه فَلَآسَلَه لَكَ بِهِ عَلَمْ إِنَّي أَعِطْكَ أَن تَكُونَ مِنَ الْجَهَلِيَّنَ} (46) [هُود: 46]، وَاهِه: {نَوْح هَاوَارِي كَرَدَه پَهْرُوهِرِدَگَارِي وَهِرَمَوَوِي: ئَهِي بَهْرُوهِرِدَگَارِم، بَهِرَاستِي كَورِه كَهِم لَه كَهِس وَكَارِي مَنِه وَيَيْگُومَان بَه لَيَنِي تَوْش بَرَاسَتِه وَتَوْش دَادَوَهِرِتِريَنِي هَهِمُو فَهِرَمَانِه وَيَايَانِي (45) (خَوا) فَهِرَمَوَوِي ئَهِي نَوْح بَهِرَاستِي ئَهِو (كَه نَعَان) لَه كَهِس وَكَارِي تَوْ نَيِّيَه يَيْگُومَان ئَهِو (كَورِه) كَرَدَه وَهِيَ خَرَاب وَنَاهِي سَهْنَد بَوْو ئِينِجا كَهِوَهِه دَاوَى شَتِيكَم لَتْ مَهِه كَه زَانِيَارِيت دَهْرِيَارِه نَيِّيَه بَهِرَاستِي مَن ئَامَوْزَگَارِيت دَهْكَه تَالَه نَه فَامَان نَه بَيِّنَ (46)}، بَوْيِه نَوْح بَاسِي گُونَاهَه كَه دَهْكَات، بَه پَيِّنَه كَهِم فَهِرَمَوَوِهِيَه لَه بَرَقْزِي قِيَامِه تَدا بَوْ بَهِرِيَابُونِي لَيْپِرِسِينِه وَه: شَهْفَاعَه تَكَار كَاتِيك شَهْفَاعَه تَه كَهِي قَبُول دَهْكَرِيَت ئَهِگَر هِيج شَتِيك (لَيَرِه دَهْ مَهِبَهِسْت گُونَاهِيَك يَان هَهِلَه يَهِيَك) نَهِيَت لَه نَيَوان ئَهِو وَئَهِو زَاتِه مَهِزَنِه دَاوَا وَتَكَاهَه لَيَدَه كَرِيَت، وَهِه بَوْوَنِي هَهِلَه وَتَواوَن يَان هَهِرِشَتِيك لَه نَيَوان بَهندِه وَهِرَوَهِرِدَگَارِي وَا لَه بَهندِه دَهْكَات شَهِرِم بَكَات لَه دَاوَاكِرَدَن وَشَهْفَاعَه تَه كَرَدَن، وَبَوْيِه نَوْح بَاسِي تَواوَه كَهِي دَهْكَات وَدَهْفَه رَمَوَيَت: (نَه فَسِي، نَه فَسِي، فَسِي: خَوْم، خَوْم، خَوْم). وَاهِه بَه مَانِي ئَهِوهِي بَيِّنَان دَهْلِيَت: من خَهِمِي خَوْمَه لَه تَرسِي خَوِي دَهْقَم بَه سَهْر كَهِس وَهِيَه كَهِم بَه سَهْر زَهْوِدا (خَهِلَل: وَاهِه ئَهِوهِيَه پَلَهِي خَوْشِه وَيِسَت)، وَبَاسِي سِيفَاتَه كَانِي دَهْكَه دَهْكَات شَهْفَاعَه تِيَان بَوْ بَكَات لَاي پَهْرُوهِرِدَگَارِي، وَئِيرَاهِيم دَهْفَه رَمَوَيَت: ئَهِو سَتِ درَقِي كَرَدُوهُه، وَدَهْفَه رَمَوَيَت: (نَه فَسِي، نَه فَسِي، فَسِي: خَوْم، خَوْم، خَوْم). وَاهِه بَه مَانِي ئَهِوهِي بَيِّنَان دَهْلِيَت: من خَهِمِي خَوْمَه لَه تَرسِي خَوِي دَهْقَم بَه سَهْر كَهِس وَهِيَه كَهِم بَه سَهْر زَهْوِدا (نَيِّيَه). وَدَرَوْكَان: وَوْتِي مَن نَه خَوْشَم لَه كَاتِيكَدا نَه خَوْش بَوْو، وَاي وَوت بَوْ ئَهِوهِي بَهِرِامِه كَهِم قَهِومَه كَهِي بَوْهِسْتِيرِه كَانِيَان دَهْپَرَست. وَدَوْوَهِم

دانه‌یان: کاتیک پرسیاری لیکرا سه‌باره‌ت بهوهی کن بته‌کانی تیکداوه وله‌ناوی بردوون، ووتی: {قالَ بَلْ فَعَلَةُ كَيْرُهُمْ هَذَا} [الأنبياء: 63]، واته: {أَبِيرَاهِيمْ} ووتی: نه خیر، به‌لکو ئهم بته گهوره‌یان ئه‌وهی کردووه، واتا بته گهوره نجامی داوه له کاتیکدا ئبراهیم خۆی بته‌کانی شکاند -علیه السلام- به‌لام واى ووت بو ئه‌وهی بهرامیه‌ر قهومه‌کهی بوهستیته‌وه که خه‌ریکی بت په‌رستن بوون. وسییه‌م: به پادشا کافره‌کهی ووت: ئهمه خوشکمه بو ئه‌وهی بیپاریزیت له شه‌ری پادشاکه له کاتیکدا خیزانی بوو. ئه‌مانه له برووکه‌شدا درون به‌لام له ناوه‌رۆکدا وبه پیی لیکدانه‌وه درۆ نین؛ به‌لام به‌هۆی ئیمان و وهرع وشه‌رم کردنی له خودا بیانووی بهم درؤیانه هینایه‌وه بو ئه‌وهی شه‌فاعه‌ت نه‌کات، وده‌فرمومیت: (نه‌فسی، نه‌فسی، فسی: خۆم، خۆم، خۆم. واته به مانای ئه‌وهی پییان ده‌لیت: من خه‌می خۆم له ترسی خودا به‌هۆی گوناهه‌کانم وده‌قم به‌سر که‌سهوه نییه)، بچن بو لای یه‌کیکی تر، بچن بو لای موسا، وخه‌لکی دین بو لای موسا وباشی سیفاته‌کانی ده‌کهن که خوای گهوره براسته‌وخۆ به بن هیچ ناوه‌ندیک قسسه‌ی له‌گه‌لدا کردووه وده‌لیزاردووه وکو پیغه‌مبیر بو گه‌یاندنی په‌یام و وته‌کانی خوای گهوره، وموسا -علیه السلام- باشی گوناهیک ده‌کات ئه‌ویش ئه‌وهیه که‌سیکی کوشت پیش ئه‌وهی فه‌رمانی پییکریت به کوشتی، ئه‌ویش کابرایه‌کی قیبیتی بwoo که ناکۆکی هه‌بwoo له گه‌ل کابرایه‌کی نه‌وهی ئیسرائیلدا (به‌نی ئیسرائیلدا)، وموسا له نه‌وهی ئیسرائیل (ئیسرائیل: ناوی پیغه‌مبیر یه‌عقوبه -علیه السلام-)، وکابرای قیبیتی سر ره قه‌ومی فیرعه‌ونه، خوای گهوره ده‌فرمومیت: {وَسَلَّمَ عَلَى الَّذِي مِنْ شَيْعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَرَهُ مُوسَى فَقَصَى عَلَيْهِ} [القصص: 15]، واته: {ئینجا ئه‌وهیان که له قه‌ومی خۆی بwoo داوای یارمه‌تی لیکرد له دژی ئه‌وهی که له قه‌ومی دوزمنه‌کهی بwoo ئه‌مجا موساش مشتیکی لیدا وئه‌و (قیبیتیه)ی ده‌ستبه‌جن کوشت}، وفه‌رمانی پینه‌کرابوو که بیکوژیت وده‌رچه‌نده مه‌به‌ستی کوشتی نه‌بwoo به‌لکو ته‌نها مه‌به‌ستی لیدانی بwoo به‌لام ده‌ستبه‌جن پاش لیدانه که مرد، بؤیه پیغه‌مبیر موسا -علیه السلام- پیی وايه ئهم گوناهه وھۆکاره بو ئه‌وهی شه‌فاعه‌ته‌ی قبول نه‌کریت چونکه ئه‌و فه‌رمانی کوشتی که‌سیکی پینه‌کرابوو به‌لام کوشتی، وده‌فرمومیت: (نه‌فسی، نه‌فسی، فسی: خۆم، خۆم، خۆم. واته به مانای ئه‌وهی پییان ده‌لیت: من خه‌می خۆم له ترسی خودا به‌هۆی گوناهه‌که‌ممه‌وه وده‌قم به‌سر که‌سهوه نییه)، بچن بو لای که‌سیکی تر، بچن بو لای عیسا، وخه‌لکی دین بو لای عیسا -علیه السلام- وباشی مینه‌تی خوای گهوره ده‌کهن به‌سر عیساوه ویی ده‌لین تو (وشه‌ی خودایت که به‌هۆی وشه‌یه‌که‌وه توی دروست کرد له ناو سکی مه‌ریه‌مدا، ورۆحیتکیت له لایهن خوداوه)**، چونکه خودا به بن باوک دروستیکرد، وعیسا -علیه السلام- باشی هیچ تاوانیک ناکات به‌لام خه‌لکه که ده‌نیزیت بو لای موچه‌مهد -صلی الله علیه وسلم-، وئه‌میش شه‌ره‌فمه‌ندی وریزلینانیکی گهوره‌یه بو پیغه‌مبیرمان -صلی الله علیه وسلم- چونکه چوار پیغه‌مبیر بیانوو ده‌هیتنه‌وه به‌هۆی ئه‌نجامدانی گوناهیک (یان هه‌لیه‌ک) پیغه‌مبیریکی تر هیچ هه‌ل وگوناهیکی باسنه‌کرد به‌لام پیی وايه که موچه‌مهد -صلی الله علیه وسلم- له ئه‌و باشتره وفه‌زلى زۆرتەر بؤیه خه‌لکه که بو لای ئه‌و ده‌نیزیت. بؤیه خه‌لکی دین بو لای پیغه‌مبیر خودا -صلی الله علیه وسلم- وئه‌میش قبولی ده‌کات، وسوجده ده‌بات له ژیر عمرشدا و خوای گهوره هیدایت نه‌در اووه بو ووتی ئه‌و ستایشکردن وستایشکردن خوای گهوره که هیچ که‌سیک بهو شیوه‌یه هیدایت نه‌در اووه بو ووتی ئه‌و ستایشکردن، وپاشان پیی ده‌ووتریت: سمرت بمرز بکه‌ره‌وه، وبلت لیت ده‌بیستریت، وداوا بکه پیت ده‌بەخشیریت، وشه‌فاعه‌ت بکه شه‌فاعه‌ته‌کهت جیبیه‌جن ده‌کریت، پیغه‌مبیر -صلی الله علیه وسلم- له‌ویدا شه‌فاعه‌ت ده‌کات وده‌فرمومیت: ئه‌ی په‌روه‌رگار، ئومه‌ته‌که‌م ئومه‌ته‌که‌م، و خوای گهوره شه‌فاعه‌ته‌کهی قبول ده‌کات، ویی ده‌فرمومیت: ئه‌وانه‌ی لیپرسینه‌وه‌یان لیناکریت له بھه‌شتدا. وئه‌میش به‌لکه‌یه بو ئه‌وهی که پیغه‌مبیرمان -صلی الله علیه وسلم- باشترین پیغه‌مبیر خودایه، وباشترین بھونه‌وه‌ره که خودا دروستی کردىت. (*رۆحیکی بو ئادم دروستکرد وکردى به بھریدا، ودانه پالى برچ بو ناوی خودا بو ریزلینانه له ئادم، نه‌ک له بروجی خوای گهوره چوو بیتنه نیو لاشه‌ی ئاده‌ممه‌وه ئه‌گه‌ر وا بوايه ده‌بوايه ئادم نه‌مردايه، ئه‌میش هه‌روه‌کو: وشه‌ی (ناقة الله) بو ریزلینانه له و شتره چونکه خودا براسته خۆ به‌خشنى به پیغه‌مبیر صالح -علیه السلام- بو تاقیکردن‌هه‌وه قه‌ومه‌که‌ی)، **(مه‌به‌ست له -كلمة الله- واتا وشه‌ی خودایه، و -روح الله- واتا رۆحیکه له لایهن خوداوه، که خوای گهوره به وشه‌یه‌ک بروجی دروستکرد له ناو سکی مه‌ریه‌مدا -علیها السلام-، بؤیه وکو ریزلیگرتنیک بوی نازناوی -كلمة الله و روح الله- پیتەخشراوه، وھه‌روه کو مرۆفه‌کانی تره به‌لام به بن باوک له (دایک بwoo)

النّجّات الخيريّة
ALNAJAT CHARITY

